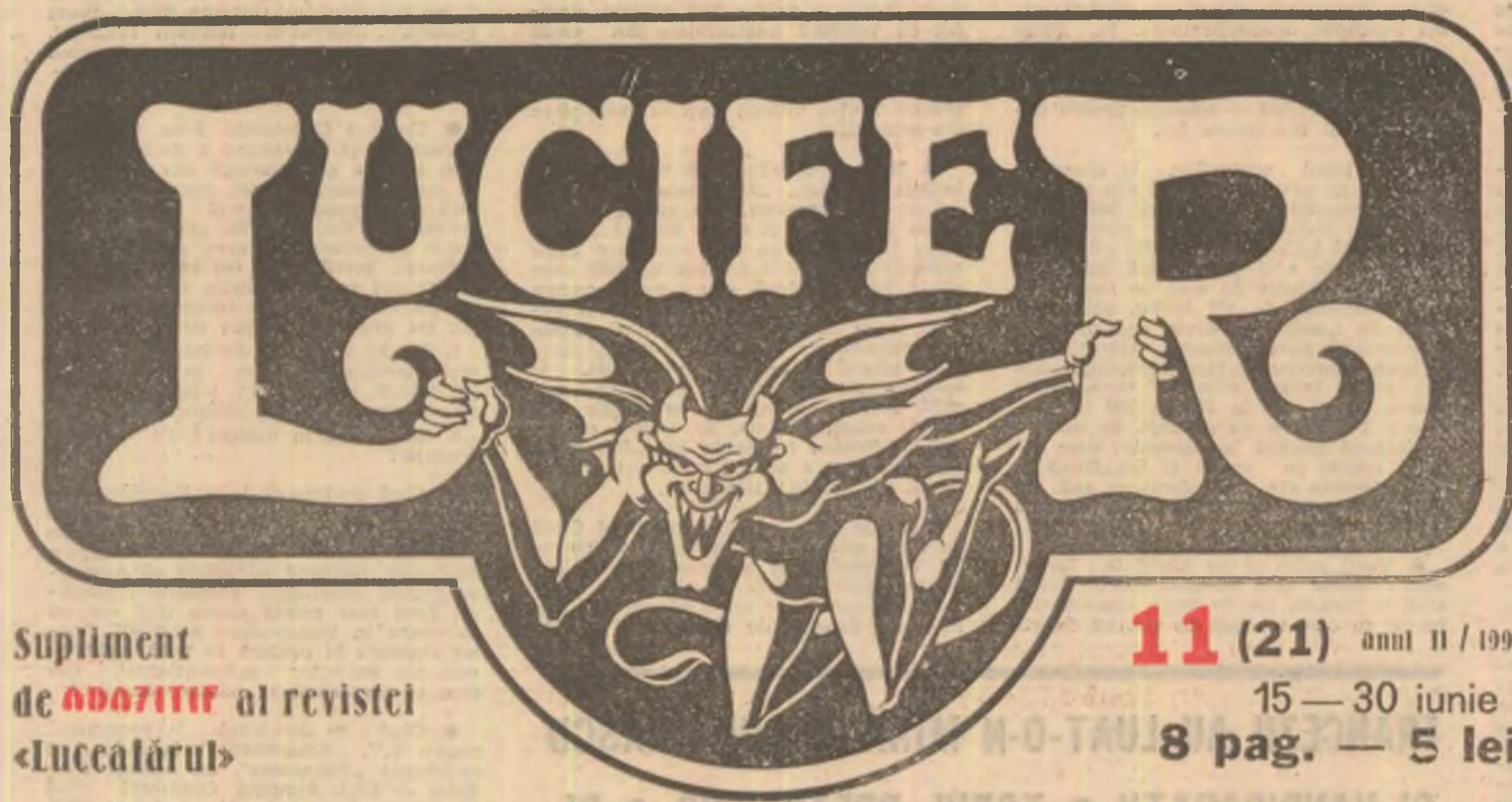

ILIESCU ȘI AMANTELE

Supliment
de **ADOPȚIE** al revistei
«Luceafărul»

11 (21) anul II / 1991
15 — 30 iunie
8 pag. — 5 lei

Premiul
Corneliu
Zelea-
Codreanu

UN FILM
FASCIST

Un scalp
pentru
liniștea
noastră

PROSTITUATELE
ROMÂNCE
SPARG PIAȚA
LA ISTANBUL

SE-NTORC MINERII

CARTEA DE POEZIE:

Scene din viața lui **Vadim**

În toate veacurile, la toate curțile, regii nu se credeau luminați dacă nu acordau atenții și protecții unor clovni și flășnetari, care, bineînțeles, își slăveau la rindu-le stăpînii pînă la sacrificiul oportun: trădarea. Grea viață trebuie să aibă astfel de creaturi! Să-i distrezi pe cei puternici pînă la umilința supremă și să-i părăsești cînd s-a scufundat corabia pentru a te agăța de alta, iată o indeletnicire care nu poate fi la îndemîna oricui. I-am compătimit întotdeauna și chiar i-am iertat, că, slavă Domnului, nu-s singurele tiritoare pe pămînt. Dar, după căderea falnicului scorniceștean, am avut un moment senzația că pe la noi regula — patentată universal! — s-a schimbat intrucitva. Ne-au derutat poziția unui George Marinescu care și-a pus cenușa în cap — deh, detergentii erau inofensivi! — și tăcerea unor Ion Potopin, Pavel Peres, Ion Crînguleanu, neîntrețuți flășnetari ai „epocii de aur”, înghițiți de întunecata uitare. Numai că noi, românii, nu putem să rămînem în afara lumii, fiindcă sincronismul ne-a obsedat dintotdeauna. Dispăruți fără urmă, ascunși în case și-n disperare, temători ca iepurii, intrigați ca dihorii cîteva luni, cînd în fruntea țării se mai găseau așa-zisii oameni de bine, foști menestrelți și-au rearcordat

strunele în taină și au așteptat momentul potrivit: ridicarea baghetel prezidentiale. Evenimentul s-a întîmplat după primele alegeri așa-zise libere. În vreme ce disidenții autentici s-au retras din tot felul de comitete, simțind scenariile în spatele ușilor sigilate vremelnice, au reapărut în scenă, cu

REANIMAREA FLĂȘNETARILOR

aceiași aplomb și nonșalanță Adrian Păunescu (cel mai oropsit de soartă că vai, a fost o vreme alungat de la curte, fiindcă își dezacordase flășnetă!), C. V. Tudor, Eugen Barbu, Ion Gheorghe, Dumitru Bălăeș, Domokos Geza, și sporadic Dinu Săraru, la braț cu vechiul său prieten, Valeriu Răpeanu. Aceștia, dragăliță Doamne, nu pot sta în umbră fiindcă natura l-a înzestrat cu un organ special pentru tămîleri.

Scrisoarea de dragoste a lui Adrian Păunescu către Ion Iliescu e o capodoperă a lichelismului românesc în secolul XX. Dedublarea unor condicieri bate pînă și recordul lui Procopius din Caesarea. De curînd surpriza ne-a rezervat-o comediantul de Transilvania, Hajdu Gyozo, dispărut o vreme nu numai din țară ci și din vederile noastre. Tovărășia sa năzuiește nici mai mult nici mai puțin spre o societate a concilierii, cînd osanalele ridicare lui Ceausescu rămîn antologice în servilismul său. Televiziunea i-a acordat acestui blestemat flășnetar un spațiu imens la o oră de vîrf și Răzvan Teodorescu, care nu mai poate lucra din umbră că și acolo capul său strălucește ca o luminare de parafină, strecoară pe post, sub straja lui Mircea Hamza, tot felul de indivizi compromiși și nu ne-ar mira ca într-o bună zi să revină acolo, de unde au fost alungați, Nicolae Dragoș, I. D. Bălan, Eugen Mandric, Ion Marinescu, întreaga garnitură care a dus trenul și trena lui Ceausescu în cea mai neagră perioadă a României. În ritmul în care îngropăm dosarele și dezgropăm morții e posibil ca protipendada zilei să nu-și mai poată ține masca de ceară și să-și arate chipul real. Oare îl vom mai recunoaște?
OBSERVATOR

● De la o vreme mai multe florării din București sint inzestrate cu vin (de toate culorile politice!) si luminări. Se zvonește că acum, cind vremea trandafirului e amenințată de averse si fulgere, obiectele cu pricina sint tocmai potrivite pentru organizarea unor parastase. Dumnezeu să-i ierte!

● La finala cupei campionilor europeni ne-am prezentat si noi, nu cu Dinamo, nu cu Steaua, ci cu două stele ale publicisticii românești postbelice: Dumitru Graur si Ovidiu Ioanițoia. Marea lor dilemă la acest meci era dacă Tapie, patronul celor din Franța, a adus cu sine pe actorii Alain Delon si Belmondo. Deși s-au zbatut ei, deși și-au trimis iscoadele, ei însiși intrind în această cămașă, am rămas tot nelămurii, fiindcă, în final, nu ni s-a dat un răspuns. În schimb, ne-am dat încă o dată seama că un cuplu ca Graur-Ioanițoia, cind e în apropierea gazonului, incense să bată cimpii.

● Tot cu această ocazie, odrasla marelui lingvist Alexandru Graur, Dumitru — mai familiar — Mitică, nu și-a lăsat din mină, ca să-l parafrazăm, și a emis următorul panseu: „Echiba franceză pare să fi luat jocul în mină!”.

● Televiziunea Română s-a clătinat din nou: de emoție. S-a întors la postul său post-revoluționar frumusețea angelică Felicia Meleşcanu, protectoarea nopții si sperietoarea de ciori. Si noi care credeam că și-a reluat locul în America, unde ani mulți a lucrat pentru serviciile lui Ceaușescu. Poate totuși se mai întreprinde ceva si pentru această crainică devotată care servește pe cine trebuie!

● În etuda zvonurilor de tot felul, cum că ar programa pe micul ecran numai pe acei cîntăreți care-s generosi, cum că ar avea o echipă beton, peste care nu poți trece, etc., etc., Marioara Murărescu rămîne pe mai departe la cirna „Tezaurului” televizat si vechi obsesii o trag înapoi, spre un timp cind cabinetul numărul doi era izvorul său neseecat de indicații. Mai de curind, vind ea să-și îmbunătățească emisiunea ce-o patronează, a inventat (organizat?) o clacă cu niște moldovence sarbede si de un umor involuntar unic. Erau desprinse, nu ne îndolm, din festivalul muncii si creației libere (!) „Cîntarea României”. Într-adevăr, aici Marioara Murărescu se simte la ea acasă! Totuși, cind va face o vizită si folclorului autentic?!

● Comical numărul unu al Senatului — l-ați ghicit — nimeni altul decît Gheorghe Dumitrașcu, s-a grăbit si el să-și doneze o parte din economii pentru copiii handicapați. Să se mai îndolască acum cineva că nu se interesează de familia sa spirituală!

● După stadionul Giulești, locul cel mai propice jargoanelor si expresiilor peștrice, stadionul Ghencea începe să recupereze timpul pierdut, mai ales de cind echipa militarilor a început să pălească. La meciul cu Fiorentina, unde Lăcătuș n-a jucat ca o gheată, ci doar ca o cizmă, eroul galeriei s-a dovedit a fi Stîngăciu, care a primit un gol printr pictoare. Prilej pentru un mucalitate să-l atenționeze: vezi ce se întimplă dacă nu-ți tragi fermoarul!

● Ieșit mai tirziu de la naftalină, Adrian Păunescu riscă să intre în formol. Că, urmărind ceea ce scrie în foaia sa de pripas, „Totuși iubirea”, realizezi rapid că omul a rămas tot un monument. Un critic marcant zicea de prostie. Un altul, vorba de necrușinare. Fîndcă nu vrem să contrazicem pe nimeni, convinsi că oricine poate avea dreptate dacă aduce pe tapet argumentele, avem și noi un punct de vedere. Intrat în legendă, ca si Dinu Săraru, fiindcă a scris mai multe cărți decît a citit, A. P. trebuie să rămînă tot acolo.

● De la florăria hotelului București gospodinele împătimate își pot procura în schimbul modestei sume de 80 lei punți cu petale de trandafiri roz, pentru dulceturile si siropurile ce vor fi consumate în cantități industriale pe piața marilor alegeri în general „libere” ce se vor desfășura în noiembrie sub directa, competența si verificata îndrumare a primarilor fesenisti. Tot atunci va avea loc si ultimul bal al parlamentului actual.

● Nicl nu se anunțasoră încă noile alegeri legislative cind, în pasajul de la Universitate, o vajnică mamă română, rămasă pe post de cind ex-ex-primarului venise să curețe cu tumba piața de golani, își făcea datoria de a păstra locul un „chip uman”. Integritatea peretilor iunuiți era spărată cu voce de tambur major, izbucnită dintr-un piept voinic si avintat: „E interzisă lipirea afiselor! Ce, la mătă acasă așa faci?”. Era vorba despre un poster nevinovat care anunța o întilnire sportivă. Vigilența însă trebuia păstrată, fiindcă cine știe ce mesaj abscons con-

ținea bucată de hîrtie, doar de un an și mai bine acele ziduri au găzduit atîtea inscripții destabilizatoare. Pe lîngă un asemenea pericol, mirosul pubelelor de alături îi părea vajniciei feseniste un binefăcător parfum de roze, iar sobolanii omniprezenti — albinute pentru po-lenizarea si înmulțirea lor.

● În topul prețurilor, la alimente, continuă să rămînă pe unul din primele locuri arahidele neprăjite cu 540 lei/kg, secundate indeaproape de pieptii de curcan, 450 lei/kg, pe locul III aflindu-se mușchiul de vită privatizată, 327 lei. Delicatese. Roșiile de scră se mențin la cota constantă de 127 lei/kg, plafonate fiind de indicațiile ferme cuprinse în mercurialul guvernamental. Alături, pe tarabele tărănilor, se face marketing aplicat, costul brinzei este în vertiginoasă cădere liberă, de la 120 la 100 lei în numai 2 zile. Se va recurge, în spiritul nostalgiceii tradiții, la surogate: vom înlocui roșiile cu ceapa (1 leu firul) si vinul (scump din cale-afară) cu apă. Ca măcar termenii proverbului să rămînă neschimbați.

● Vreți cafea si nu găsiți la București? Nimic mai simplu. Luați trenul pină la Tulcea, iar de acolo vaporul sau barca, cu care mergeți pe canalul Sulina

me folosite aiurea, ci cu clasică si temuta punte a măgarului, spaima elevilor cu veleități tehnocratice din clasa a VIII-a: **pronumele de întărire**. „Însăși guvernul, în însuși structura sa, si noi însiși o vom implementa”, cum ar zice oricare dintre unicați luat la întimplare din grămadă.

● Ni s-a dezvăluit că unul dintre intimii lui B.B., „Jim Baker”, secretarul de stat american, Jim, ca-nre amici, si nu James, ar fi sunat speriat si gri-jului la guvern ca să-l comunice d-lui secretar de stat c-a auzit la BBC cum că la Londra plouă si nu care cumva să-și uite umbrela si galoșii, fiind pericol mare de guturai. În același timp, i-a transmis un mesaj din partea filcel sale, aflată în prezent în Canada, la specializare, prin care îl roagă să-i trimită imediat ce ajunge în Anglia una bucată salam cu soia, de care îi e tare poftă... Pentru osteneala lui „Jim, dragă”, guvernul a achitat în ecurei BERD costul convorbirii telefonice.

● De la biroul de informații al Gării de Nord aflăm că, prin grija Ministerului Transporturilor si Telecomunicațiilor, pentru tinerii aflați în căutarea unui loc (de muncă, de unde să nu se mai întoarcă, departe de comunism) s-a în-

mir si stropire cu aghiasmă: Ion Iliescu a devenit pentru doamna Reli, Buna Vestire, „Salvarea națiunii române”. Zimbetul său trebuie păstrat, eventual într-un borcan cu formol, pentru optimizarea nației.

● Domnul Constantin Fota, ministrul comerțului si turismului a declarat într-o sedință cu salariații din minister că sint cunoscute toate cazurile în care unii funcționari abuzază de posturile lor pentru dirijarea de avantaje spre firme privatizate în care sint implicați personal, invitind pe cel în cauză să opteze ori pentru funcția de stat, ori pentru cea de agent economic particular. Se impun cel puțin două întrebări:

1. Ce fel de sursă de informații folosește domnul ministru privind întreprinzătorii particulari: telefonul fără fir, telepatia, șapta cucuvelei?

2. De ce nu ia măsuri? Pe cine-ar deranja?

● Cind realizează la radio emisiunea „Orele serii”, Viorel Popescu transmite destul de des melodii pe versuri de Corneliu Vadim Tudor sau Adrian Păunescu, neuitind niciodată să atenționeze asupra frumuseții poeziilor respectivelor. Deși mai există multe alte versuri valoroase în transpunere muzicală, Viorel Popescu le preferă în mod vădit pe cele ale autorilor susmenționați. Cei care se aseamănă se adună! Iarăși?!

● Cind se derulează în programul nostru T.V. „Actualitățile”, la bulgari e emisiunea „Panarama”, cu același conținut — știri. Simbătă dimineață cind la noi se difuzează „Micul dejun TV”, la vecini e „Dobro utro”. Duminica în timp ce puteam urmări pe micul ecran „Viața satului”, la bulgari este „Brazda”. Oare conducerea exercitată de Răzvan Theodorescu s-a extins si asupra televiziunii bulgare?

● Patiseria-simigerie „Titulescu”, situată pe bulevardul purtind numele celebrului diplomat, punc în vânzare pentru amatorii de libații nestăpinite renumitul produs = **bere la borcan**. Da, la borcan de 800 ml. — ca mazărea, ca salata de sfeclă, ca fasolea păstii.

În loc de toate acestea, bere. În loc de halbă, borcan. Fără toartă.

Numai că privede de departe, recipientele din care se adapă vajnicul muncitorilor constructori din împrejurimi — încă de la orele 10 ale dimineții — ele par niște probe luate, de regulă, de la bolnavii de rinichi.

În rest, să știți, locul e agreabil!

● Aflăm că mașina salvării din Azuga, primită = ajutor de la Revoluție = poate fi folosită de bolnavii care doresc a fi consultați de urgență la diverse spitale din țară, numai dacă se achită un tarif de 8 lei/km. Precum si cu condiția să existe viza spitalului respectiv. Sugerăm oficialităților din orasul

FRANCEZII AU LUAT-O-N MÎNĂ ● DUMITRAȘCU ȘI HANDICAPAȚII ● TOPUL PREȚURILOR ● DL. BALTAZAR LA B.E.R.D. ● RĂZVAN THEODORESCU LA CONDUCEREA TELEVIZIUNII BULGARE ●

pină la intersecția cu Dunărea Veche. Veți face apoi la stînga, împotriva curentului apei, iar după 24 de ore veți ajunge la mila 23. Acolo, cu puțin noroc, veți mai găsi cîteva boabe rămase după invazia termitică a unei hoarde de ziaristi. De reținut că se poate plăti cu bani sau cu peste adus de pe Sfîntu' Gheorghe, fiindcă în restul Deltei pescuitul este, momentan, interzis.

● Gata, Baltazar s-a supărat pe televiziune si pleacă. O să se piardă în ceață de-adevăratalea, precum celebrul necuvîntător specialist în răgete al lui Buridan. Va lăsa în urmă o funcție si o carte, care nici măcar nu-i aparține: Baltazar de Lawrence Durrell. Suișă zvonirii că în locul lui o să vină o femeie pe care, probabil, o s-o cheme Justine, nu Justice, nume care în limba română e sinonim cu titlul unui ziar legionaro-destabilizator.

● Se antamează lansarea unui nou cuplu al anului: Edith Cresson — Petre Roman. Se preconizează că prin întărirea gastei legăturii, relațiile tradiționale inoite dintre România si Franța vor fi privilegiate, mai ales că, cităm Baltazar: „d-na Cresson este mai aproape de François Mitterrand decît Michel Rocard”. Din acest contact va avea de cîștigat premierul nostru care are multe de învățat de la premiera franceză, mai în vîrstă, deci cu mai multă experiență. Politică. De altfel, Petre Roman nu e la primul demers de acest tip. A mai încercat un asemenea experiment în urmă cu cîteva ani, cu propria sa soție.

● După schimbările majore petrecute la Fabrica de becuri Tirgoviste — anunțate de însuși presedintele Iliescu într-un interviu aniversar de vitală importanță pentru țară — si anume readucerea pe post a fostului director, om capabil si verificat în anii grei ai epocii de aur, au apărut pe piața becuri omagiale. În semn de profund respect si aleasă recunoștință, proaspătul numit le dedică recenteii aniversări a unui an de la istorica zi a măreței victorii în alegeri a Frontului. Filamentele lor au formă de trandafir. Cu numai 80 lei, vețoza dv. se poate împodobi cu o floare rară, îndemnindu-vă să cugetați de unde vă vine lumina. Dacă si după aceasta vă mai încăpăținați să susțineți că Rațiul așa și pe dincolo, atunci va trebui să puneți sub urmărire microbuzul cu nr. 1-B-52 703, care vind prin piețele orașului cu numai 50 lei becuri fără trandafir, făcute pentru export. Cind îl prindeți, să nu dați un telefon la redacție. Noi ne simțim bine numai în întuneric.

● Înnoirile aduse de Petre Roman vocabularului au fost însușite cu sfințenie de către echipa lui guvernamentală. Cuvinte precum „fezabil”, „antamare”, „implementare”, „modic”, se află în prezent în permanență pe buzele membrilor. De răzbutat se răzbută tot sârmana limbă română, si nu cu neologis-

ființat o nouă cursă directă: București — München. De retur s-a considerat cu realism tehnocratic că nu mai e nevoie.

● Dl. Eugen Dîjmărescu a ajuns la ceasul adevărului. E cam al doisprezecelea, dar niciodată nu e prea tirziu. L-o fi inspirat fama zilei de marți si a avut un moment subit de sinceritate, pentru că a declarat: „Cred că e chiar mai rău decît înainte de revoluție în aplicarea legilor”. Si a fărâdelegilor, a-dăugăm noi.

● Continuă clasică luptă dintre părinți si copii. Turgheniev ar fi putut scrie azi o si „mai superioară” capodoperă. Pustanii din guvern au ajuns la concluzia că trogloditii din parlament nu țin pasul, ba chiar îl bat cu nădejde pe loc, bătrînește. S-au hotărît astfel, să-și schimbe autoritățile tutelare. După bătaia cu bastonul la poponeț pe care o va încasa Petre Roman de la venerabilul Birlădeanu, va fi nevoie de o perioadă de convalescență, care le va amina gîndurile șturlubatic. Ast timp, onorabili își vor morfoli între gingii lefurile de parlamentari, cîștigate pe drept, după atita trudă, prin voința boborului care i-a ales pe liste.

● Șoimii patriei si pionierii s-au înfățișat d-lui Iliescu în chip de ingeri, în Catedrala din Constanta. În timp ce cădelnițele cădelnițau, tîmîia, tîmîia si popii popeau, s-au auzit glasuri de copii care rugau „Tovarășe, dă-ne înapoi cravata!”. Presedintele, dispus fiind la dialog, după cum îl știm, chiar în timpul slujbei de comemorare a 2250 de ani de la întemeierea orașului, a susotit: „Măi, dragă ingerașilor, voi vă înșelați. Aici nu e Cîntarea României, ci Cîntarea Cîntărilor, iar eu nu sint tovarășul Verdeț, ci dl. Iliescu”. Duhurile însă n-au înțeles mesajul si au continuat să-l tulbure. Nu știm cum s-a terminat, fiindcă aici informatorul nostru și-a oprit transmisia.

● Am primit la redacție o scrisoare prin care sintem acuzați că am fi susținătorii femeilor celebre din televiziune. Argumentația era limpede, dar s-a dovedit a fi un sofism. Se baza pe formula: Dacă nici frumoase si nici despecte nu sint, si n-au nici pe vino-ncoa, atunci cine dracu' le ține?”. Respingem categoric această afirmație, demonstrîndu-vă că ne-am bătut coada acolo unde trebuie. Cine a auzit-o pe celebra Gabi vorbind despre generalul John Sssssss... sau botcîzindu-l pe Severin. Năstase, că tot Adrian e, cine a văzut-o bilbindu scuze pentru Havelul prezent drept Tibet, a exclamat, desigur: incurcă-i, drace, că si mie-mi place!

● Dacă omagiul lui Nica Leon a părut la Cotroceni o glumă sinistră, atunci articolul unei profesoare din Moldova, care-a văzut lumina tiparului în ziarul „Azi”, a semănat a ungere cu

berii să ceară orașului înfrățit (din Germania, Franța sau aiurea) să le trimită drept ajutor si un taxi. Cu chitanțier si tarif redus pentru bolnavi.

Cit despre acestia din urmă, să mai stea si pe la cascele lor!

Dl. Nic. Ulieriu este purtătorul de cuvînt al Serviciului Român de Informații.

— Si ce-i cu asta? — veți spune.

Păi este. Din două motive:

1. Nu s-a angajat (de fapt, a fost chemat!) si cine sint oare cei chemați să lucreze la S.R.I.? la acest serviciu ca purtător de cuvînt, dar, cind i s-a propus acest post, l-a primit cu plăcere;

2. Dacă ne amintim bine, d-sa făcea un soi de critică de cinema, de vremea odiosului, la **binecunoscuta** revistă de opoziție = **Săptămîna**.

Cei de atunci sint si acum.

Concluzia: nicl dl. Nic. Ulieriu nu s-a schimbat deloc.

MICHIDUȚĂ

LUCIFER

ILIESCU ȘI AMANTELE

La recentul interviu televizat acordat de domnia Ion Iliescu și Petre Roman băiatului de mingi Emanuel Valeriu, președintele a afirmat că mulți oameni competenți au fost înlăturați de excesul de zel post-revoluționar din funcțiile de conducere. Dar cum greșeala recunoscută e pe jumătate iertată, unii au fost repuși în drepturi. Tot de conducere, firește. Și a mai dat dînsul și un exemplu, proaspăt și concret : directorul fabricii de becuri Romlux din Tirgoviște. Toate bune, numai că aici povestea e cu cîntec : în inopinata vizită de lucru iliesciană în Dimbovița, responsabilul cu liniștea noastră a dat și indicații. Nespuse de prețioase. Adică i-a dat „mină liberă” directorului respectiv. Liberă-liberă, dar cît de liberă, căci „Libertatea” costă 5 lei, iar un bec produs la Romlux 32 ? De 60 de W. Să vedem...

WHO'S WHO SAU CINE ESTE EL...

Numele : Fieraru Nicolae

Vîrsta : cincizeci și ceva

Profesia : inginer

Zodia : Gemeni, că e mai norocoasă

Antecedente : Adus la Romlux de o nouă grupare politică, neînregistrată la Tribunalul Municipal Tgv., „Alianța feminină a amantelor”. Din membrele sale de frunte, una-secretară de partid în vremea impușcării, alta-lideră de sindicat în vremea iliescului.

EL — A venit, a tăiat, a spînzurat. Și-a... picat. De 2-3 luni, înapoi la post. Și de la vizita de lucru pe stil APACA, pentru că la Romlux lucrează mai mult femei, „promovează disciplina și competența”. Avansează și destituie. Fără față umană. Ce contează dacă muncitorii au copii — mulți sau doar... trei —, i-a prins cu două becuri — care va să zică au călcat pe bec — i-a dat afară. Sexul frumos rămîne însă în avantaj : muncitoarele poartă (încă) sutiene. Și alt gen de chioloși. C-așa-i în tenis. Asul cel mare îl (de)ține strîns directorul tehnic Marinescu. La el nu contează chi-

loții, el are portbagaj. Și mare nevoie de becuri și neoane. Lui nu i se desface contractul de muncă. El nu este dat „disponibil”. În ceea ce-l privește pe directorul tehnic, dl. Fieraru „nu se bagă”. Se bagă în schimb poliția și-i face un referat pe care tot ea-l mușamalizează. Avantaj fileu. Dincolo de el.

CE MAI FACE EL (DIRECTORUL GENERAL)

Îl numește director comercial pe fostul șef al compartimentul CTC de mai înainte, Dinu Sorin. Și asta pentru că domnul Iliescu i-a dat „mină liberă” să-și aducă oamenii lui. Adică pe cei în care are încredere. Tovarăși (de muncă) de nădejde. Și tot ar fi prea puțin dacă, la rîndul său. Dinu Sorin n-ar avea o poliță de plătit, vis-à-vis de inginerul șef de secție Marin Cornel. Acesta călcase pe bec odată cu inițiativa de a nota într-un carnetel (de parcă nu putea cumpăra un registru) toate abaterile fostului șef CTC. Ajuns sus, Dinu Sorin îi desface contractul de muncă lui Marin Cornel, cu litera E, adică incompetent. Și disponibil. În locul său numește — conform principiului — „Iliescu—Fieraru” — un om de-al lui. Unul Iordache, despre

care oamenii din fabrică spun că „n-are studii, în schimb are valută”.

Muncitorii semnează note de protest în sprijinul lui Marin Cornel, c-așa-i moda democratică. Ba chiar amenință cu greva și difuzează pe toate drumurile, cărările și potecile, ideea că directorul de pe vremea lui Ceaușescu era mai bun și-i lăsa să scoată patru becuri de cap de salariat pe lună. Imputernicitul prezidențial, e vorba de ing. Fieraru, aude și bagă la cap. Și pentru că nu e bine să te pui rău cu oamenii („Proști, proști, da' mulți!”), acționează conform reglementărilor în vigoare. Prin gura dumnealui vorbește președintele. Și legea. Așa că lipește pe toate ușile secțiilor fițiucii de genul „Citește și dă mai departe”, aluziv intitulată : „Legea privind soluționarea conflictelor de muncă-extras”. Și oare ce-o fi extras din textul legii ? Păi, să vedem : art. 24. alineatele 1 și 3, art. 25, art. 26 — alineatele 1 și 2, art. 36 — alineatul 3 și art. 47. Fițiuca se vrea și avertisment și ultimatum, deducem din ultima extracție a domnului Fieraru, art. 47 : „Declanșarea grevei cu nesocotita interdicțiilor legale constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 6 luni, sau cu amendă de la 2 000 la 7 000 lei, dacă fapta nu constituie infracțiune pentru care legea penală prevede o pedeapsă mai gravă.”

(HAPPY END) ADICĂ O SĂ MAI VEDEȚI VOL...

...cum o să se rezolve conflictul (de muncă) ? Astrologii prevăd că printr-o altă vizită de lucru și un alt interviu cu Emanuel Valeriu.

RADU CÂMPEANU SAPĂ!

Mulți oameni de seamă ai țării au purtat acest nume, predestinat parcă numai adevăraților conducători. Radu de la Afumați, Radu cel Frumos, Radu Ion din Cpex, Radu Câmpeanu sau — mai potrivit — Radu din Răzvad. Și aceasta pentru că marele om — dublat de un senator de identică dimensiune — s-a născut (ca și veșnicia) la sat. Adică în comuna Răzvad, județul Dimbovița. Și nici măcar întimplător, pentru că la vremea respective veniri pe lume tatăl său, Dumitru Câmpeanu, era prefect de Tirgoviște, iar avortul era liber.

Pentru a nu-și dezminți chemarea, în primăvara anului trecut, fostul nostru autoexilat alegea cariera politică. În timpul campaniei electorale, oamenii din comuna natală l-au așteptat cu drag, cu ouă, coase, furci și topoare, l-au așteptat să vină să-i convingă să-l voteze. Să depene împreună amintiri din 1907, cînd tatăl Radului ordonase impușcarea răsculaților de pe moșia din Răzvad, și chiar de mai tîrziu, din vremea cînd pe aceeași moșie oamenii munceau cu botnițe la gură, iar tînarul conaș aplica în sat moravuri aduse de la Paris. Din superstiție probabil, dl. Radu C. a ocolit satul. Impricinatul n-a ajuns președinte. Și asta din cauza r*zvedenilor. Fără aportul lor, pentru actuala legislație, a trebuit să se mulțumească cu mandatul de senator. În opoziție constructivă. Întă de ce s-a simțit nevoit să participe activ la dezbaterile asupra proiectu-

lui Legii fondului funciar. Ba atunci cînd a fost de votat, s-a ținut tare și a fost „împotriva”. Pentru faptul că nu există moșii de 10 ha.

Fenomenul pauperizării la senatori accelerîndu-se între timp — modesta leafă de-abia ajungîndu-i să-și plătească garda personală —, dl. R. C. a trecut și peste obiecțiile vis-à-vis de lege, și iată ce găsim la sediul primăriei Răzvad : o cerere dactilografiată (la două rînduri), purtînd semnătura în original a impricinatului, cerere care glăsuiește cam așa : „Subsemnatul Radu Câmpeanu, fiul lui Dumitru și Elena Câmpeanu, domiciliat în București, Calea Dorobanților nr. 45, sectorul 1, în conformitate cu prevederile Legii funciare vă rog să-mi restituiți și să-mi emiteți titlul de proprietate pentru 10 ha teren agricol din suprafața de teren pe care am avut-o în comuna Răzvad, jud. Dimbovița. Întrucît actele de proprietate mi-au fost confiscate, urmeză să fac dovada cu extrase din registrul agricol și cu martori. Cu respect Radu Câmpeanu”. Ce-o să mai fie o să aflăm... Și o să aflăm și ce-o să mai iasă din asta.

Deocamdată, în Răzvad e liniște. Timpul are răbdare și cu oamenii și cu domnul senator. Așezați pe la casele lor, sătenii își ascut urletele agricole (aceleași, furci, și topoare) și așteaptă o toamnă week-end-urilor parlamentare, să-l vadă pe consăteanul lor Radu Câmpeanu la sapă. Cu coadă. L'lemn.

Prostituatele române sparg piața la Istanbul

În centrul bazarului din Istanbul există un „mini-cartier” de locuințe ale căror încăperi de la parter au numai trei pereți. Este așa-numita „reședință” a prostituatelor din Istanbul ; în aceste camere dorm, mîncîcă, trăiesc deci, expunîndu-se în permanentă privirilor. Dacă sînt alese, după epuizarea „repertoriului” cu un client, coboară iar în camera de „vedere” și-și continuă exhibițiile, încercînd să atragă și alți mușterii. Aceștia nu sînt prea mulți. În ciuda abundenței și a luxului de tip occidental, care fură doar ochii românilor, turcii sînt oameni săraci. Le e greu să plătească 50—60 de dolari sau 20 000 de lire — intrarea într-un astfel de „paradis”. Și-atunci : priviri poficioase de bărbați stîrniți, aburii inghesuiei și altele...

De la o vreme încoace, Allah nu mai pare așa rău. În grija-i nemărginită pentru poporul turc, el a creat românele. Se duc de bunăvoie să spargă piața profesionistelor din Istanbul. Și pentru că nu se compară 50 cu 15, tot dolari, prostituatele turce amenință cu greva. Pentru că nu beneficiază de protecție socială.

Mibaela V., 19 ani, Tirgoviște : se afla deja în evidența poliției înaintea primei plecări în Turcia, în februarie 1990. Atunci „sponsorii” ei și ai prietenei sale au fost Nelu și Cristî (numele întregi ale acestora nefiînd cunoscute de M. V.). Această călătorie îi lasă apetitul deschis și, în mai 1990, se întoarce în țara tuturor posibilităților, practicînd prostituția.

Ce spune ea ? Că fiecare „prieteni” îi cumpăra tot ce „îi era necesar”, iar la plecare îi prezenta

cîte o nouă cunoștință care devenea noul ei „prieteni” sau „protector”.

„Cînd am fost în februarie în Turcia știu că n-am văzut prea multe fete de la noi... Florica (prietena cu care plecase, n.n.) a avut pe cineva acolo, un băiat de la hotelul TURQ din Ahatașani, care-i dădea și 50 de dolari”.

„Pe urmă m-am întîlnit cu mai multe, dar turcii nu mai dădeau așa. Primeam și 15 dolari și trebuia... să am... cum le spuneți dumneavoastră... contacte și bucale și anale. Nu mai era greu să găsești o româncă care să vrea”.

Prostituția practică de române în Turcia nu cade nici sub incidența legilor românești, nici turcești. Poliția turcă este silită să ia numai măsuri de supraveghere a lor. Datorită spargerii pieței, „tariful oficialilor” este supus unei vertiginose scăderi, dar ele reprezintă o categorie socială cu drept de protest.

De cînd nu se mai permite (prin lege) scoaterea de marfă peste graniță decît cu autorizație de import-export, cel mai simplu și mai profitabil este să scoți femeile. Femeile se vînd mai repede și mai bine, iar turcii-s recunosători. Ca o compensație, dacă fenomenul migrator feminin de la noi la ei crește întruna, așteptăm prostituatele turcoace într-un marș de protest la București, pe traseul Piața Revoluției, Piața Universității, Piața Romană, Piața Victoriei... Televizune.

PAGINĂ REALIZATĂ DE OANA-MARIA SAVIN ALEC MACRI

UN SCALP PENTRU LINIȘTEA NOASTRĂ

M-am îndreptat înfiorat de emoție spre o mică clădire din curtea redacției. Poetul, purtând un sacou roșu, cămașă galbenă și pantaloni albaștri, m-a condus pînă la clădirea vopsită în albastru, pîrînd a fi un V.C. (Clădirea, nu poetul).

— Acesta e muzeul nostru; deocamdată numai o cameră și-un hol, dar prin donație de cărămizi urmează să ne extindem! spuse poetul.

— A, un steag cu secera și ciocanul! am exclamat.

— Da, tot ce-i aici sînt obiecte sfinte ale neamului și istoriei noastre!

— Ce fotografii frumoase!

— Sînt de pe timpul cînd se construia Casa poporului! Mi le-ai făcut un prieten să se vadă ce cocioabe erau acolo înainte!

— A, uite-l și pe „Tovarășu”! am zis uimit.

— Da, iar acesta din spate eram eu! zise poetul cu mîndrie (patriotică și revoluționară).

— Frumos, am zis. Dar cu urechile astea din spirt ce este?

— Le am din timpul conflictului de la Tîrgu-Mureș; sînt de ungar!

— Splendide!

— Mai am o piesă grozavă, tot de atunci, un organ minunat, dar nu l-am expus fiindcă vreau să-l fac cadou președintelui cînd mă duc la Cotroceni! Aici e o hartă a patriei!

— Ce mare e, cît Africa!

— I-am trasat personal granițele, cu sînge!

— Intr-adevăr, ați cam slăbit; n-ați găsit cerneală?

— Am găsit sînge! De Covasna!

— Văd că harta se-ntinde pînă-n Ceho-

Slovacia și Albania, dar nu cuprinde Basarabia și Bucovina!

— Normal, nu putem rîvni la teritoriile statelor independente!

— Dar acestea ce sînt?

— Trei degete și două nasuri!

— Tot de ungar?

— Nu! Astea sînt de opozant!

— Remarcabile exponate! De unde le aveți?

— Mi le-a adus un prieten de la Berevoiești!

— Prieten de la „România liberă”?

— Pușchea pe limbă! Nici vorbă, un om de-al meu! Am destule lucruri aici, dar mi-aș dori mult un scalp să-l ațîrn la intrare!

— Dar n-a căzut nici un cap, deși cineva zicea mai de mult că se va întîmpla acest lucru! am spus.

— Da, mie mi-ar place exact scalpul aceluia care a spus!

— De ce, n-avea dreptate în ceea ce afirma?

— Ba da, tocmai de aceea. Și mai ales pentru că e evreu!

— Cred că e hidos, nu mi-ar place să văd așa ceva!

— Nimic nu e hidos cînd e vorba de binele patriei și demonstrarea omeniei românului! Partea proastă e că-n ultimul timp șansele să ne îmbogățim muzeul au cam scăzut; nici un conflict etnic serios, nici un linșaj, nici o crimă! S-au potolit și ăia din Bolintin, nu mai sînt nici măcar inundații...

— În schimb sînt tulburări pe la vecini. La iugoslavi, de pildă!

Masivul poet se urcă pe mine și mă sărută pe urechi de-am simțit că-mi pierd respirația.

— Bravo, bine că mi-ai amintit. Auzi domnule, măgarii ăștia de iugoslavi vor să ne ia Banatul și Ardealul! Barbarii ăștia care mîncău carne de ciine încălzită sub șeile cailor, descinși în pustă din îndepărtata Asie...

— Maestre, ăștia de care vorbiți, nu cumva erau unguri?

— Poftim?! Ce-s cu petele astea roșii de pe perete?

— Nu-i nici o pată, peretele e alb! Liniștiți-vă, luați un pahar cu apă!

— Apă? Nu apă vreau! Carne!

— Friptură?

— Da, friptură de sîrb! Nu mai pot! Mă sufoc! Telefonul! Unde-i aparatul? Ia să dau un telefon la băieții mei din Vukovar să-mi aducă un pahar de sînge să scriu un articol! Trebuie trezită odată națiunea asta!

IOAN SUCIU

PE LIA

Limba noastră, cea sfin
și plină de miere-n pis
se prostește mereu cu s
oploșite pe-aicea cu an

Niște tineri abia ridica
cu Kenturi în gură și ș
ne-asigură, plini de tuș
în loc de „E-n regulă, f

Cîteva gîscuțe (să le s
bat apa pe străzi cît le-
iar cînd se despart, se s
că-i de ris un incult „B

Premiul Corneliu Zelea-Codreanu

La recentul congres al Uniunii — al căru singur merit a fost că a îndepărtat definitiv pericolul sciziei — s-au făcut și schimpări de personal, așa cum era de așteptat.

După ce s-a remarcat cu deplin temei și legitimă mîndrie patriotică faptul că dezbinarea focului din „Vatră” fusese „pusă la cale la București de către cei care sînt la putere și au văzut un pericol în „Vatra Românească” și, după anihilarea „grupului de Mureș” (mai conștient probabil de pericolul real al doctrinei „vătriste”), s-a trecut la alegerea președinților. Nu unul, ci mai mulți!

Mai întîi, președintele executiv, adică dl. Zeno Opreș (să fie oare vorba de „paradoxul lui Zenon” în această alegere precisă a celui care s-a remarcat printr-o diatribă infocată împotriva dușmanilor hortyști?).

Apoi, președintele — fondator (ce-o fi asta, nu ne întrebați, pentru că, dacă e să analogizăm, și dl. Alexandru Birlădeanu este președinte-fondator al Senatului românesc!) — ales în persoana d-lui Radu Ceonța. De ce? — ne-am întrebat noi. Și ne-am răspuns: o fi obosit, săracul, de atîta aprindere a bujiei naționaliste după Revoluție. Și apoi, dînsul trebuie să se dedice trup și suflet P.U.N.R.-ului, partid care va aplica — sîntem siguri — litera legii („emanată” din văpaia „Vetrei”) în Parlament, ca braț politic al deja celebrei Uniuni. În rest, ce va mai face d-sa (dacă va renunța definitiv la meseria care l-a consacrat, adică pictor amator de icoane sau dacă va arunca odată la gunoi pantofii aceia galbeni pe care-i poartă la costum bleumarine... etc.) îl privește în mod privat și personal.

Eh, iar la urmă — de fapt, „primus inter (im) pares” —, în funcția de președinte de onoare, a fost ales (în unanimitate, am văzut cu toții aplauzele la unison ale

celor prezenți, ca pe vremea știm noi cui!) dl. Iosif Constantin Drăgan.

Da, ați citit bine, chiar dînsul. Adică marele prieten al României ceașiste, vîrf de lance al dictatorului pe celălalt tărîm (al capitalismului în plină decădere), traficantul de butelii, securistul notoriu, apoi omul de cultură și magnatul samaritean (dăruitorul de burse Drăgan), precum și președintele de onoare al asociației de marketing ceașist, primit de cîteva ori personal de „titanul din Scornicești”, în fine, ce s-o mai lungim, însuși Iosif Constantin Drăgan. Dar, toate aceste calități nu o depășesc nici pe departe pe aceea de brav „soldat al Legiunii Arhanghelului Mihail”, intrat deja în mitologia nescrisă a mișcării legionare de la noi.

Ei bine, acest om (nu se găsește o „minusculă” mai mică pentru a scrie cuvîntul!) este alesul în fruntea de onoare a „Vetrei Românești”.

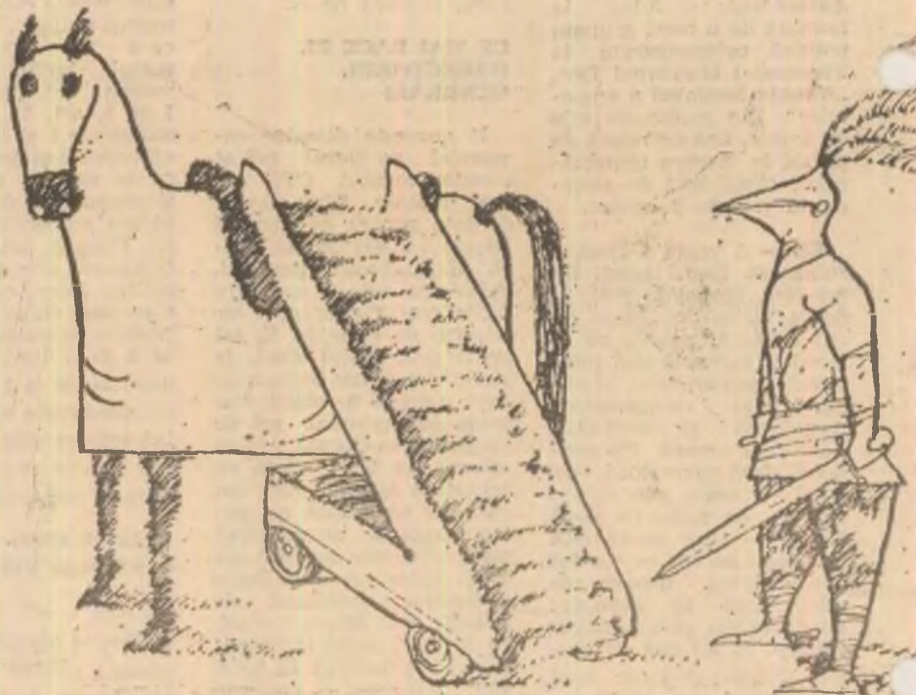
Drept să spunem, asta ne mai lipsea! Că, în rest, le avem pe toate. Adică: evrei puși taman unde trebuie, ilegaliști ai pecere în forul legislativ, „cucuvele” dizidente la Cotroceni, tîlhari de drumul mare în scauncle directoriale, obscuri crancii sportivi în capul (chel!) al R.T.V. ș.a.m.d. Dar această „repunere în drepturi” e prea de tot!

Departele de noi să acuzăm pe cineva. Noi numai atragem atenția.

Și, dacă ni se permite, vrem să și propunem ceva: instituirea de către Uniunea culturală „Vatra Românească” (acum, că tot a devenit ea o anexă a Fundației Drăgan!) a unui premiu anual „Corneliu Zelea Codreanu” pentru patriotism și bună purtare pe stradă, care să constea într-un cec tricolor în valută forte sau lire italiene, însoțit de eșarfă și pistol.

Atît!

FLORIN TOMA

În noaptea aceea, Grigore Samsaru visă că a căutat la Berevoiești și și-a găsit dosarul. Era puțin ars pe la colțuri dar în rest în perfectă stare. Erau acolo toate notele informative pe care le alcătuisese, toate aprecierile pe care șefii săi le întocmiseră, conținînd numeroase adjective la superlativ.

În mijlocul dosarului se făcea că tro-nează fila galbenă, bătută într-o mașină cu caractere mari, cum îi plăcea șefului, în care Grigore Samsaru își denunțase mama că spune la cozi bancuri politice. Fusese momentul de vîrf al carierei lui.

În rest denunțuri mărunte despre vecini, prieteni, rude mai îndepărtate sau chiar semi-necunoscuți. Grigore Samsaru visase într-o vreme să-și prindă nevasta cu vreo lipsă de devotament față de regim și să-i întocmească un raport pe cînte. Acest lucru însă nu se petrecuse. Femeia răbda tot. Nu degeaba o alesese. Uneori se simțea mîndru de ea, că nu poate s-o infunde cu nimic, alături îi era puțin necaz pentru că, dacă toți oamenii ar fi fost ca ea, din ce și-ar mai fi cîștigat el pîinea.

Acum, în vis, stătea pe marginea gropii cu dosarul în mînă și nu știa ce să facă. L-ar fi ars, să nu se mai ducă vorba, dar l-ar fi păstrat totuși ca o dovadă a zelului său, a impecabilei activități elogiabile de șefi în atîtea rînduri, chiar acolo, în dosar.

Întîi se gîndi să-l arunce la loc și, dacă un ziarist îl va găsi, treaba lui. Apoi se

gîndi să-l arate nepoților, să se m-drească și el cu ceva. Deocamdată i nepoții erau prea mici (Grigore Sams-

Metamorfoza

era încă un bărbat în putere). Iar cî vor crește, cine știe ce monarhiști vor fi din ei.

Visul nu evolua. Se făcea că stă marginea gropii, răsfoiește dosarul, gîndește adînc...

Totul se petrecea ca într-o dezbatere de conștiință și o clipă Grigore Samsaru se simți destul de bine — avea conștiință. Apoi trebui să recunoască deschis că era chiar așa. Nu remușcărilor îl bîntuie chiar dimpotrivă. Era doar o ciudă ne-murită: își ținea dosarul în mîini. Doar de informator de elită. Putea să facă or-cu el. Și totuși nu avea ce să facă.

Încet-încet Grigore Samsaru înțelese visează. Se făcea că stă la Berevoiești marginea gropii și că știe că e un v-Abia atunci îl trecură toate sudorile de ce acest vis? Însemna ceva? Grig-

BA NOASTRĂ

tri Zic PARDON franțuziții stilați
ari într-un grai ce treptat se corupe.
 Oameni buni, hai să zicem „Iertati“
 iar „pardonul“ să stea-n minijupe !
e,
EY,
 E timpul, zic eu, s-o mai dăm și-ncotro
 stau neaoșe vorbele noastre blajine.
leau) Destul a tot fost HOROȘO,
a,
AU, să mai fie și BINE !

ANDREI CIURUNGA

Concediul nu mai este o problemă!

este două săptămâni urma să plece concediu, cu toată familia, undeva mare sau la munte. Pentru asta făcuse un CAR de zece mii de lei, la care urma lichidarea salariului pe luni respectivă, sumă ce urma să o prîască în câteva zile. Tăsică, om serios trecut prin toate treptele profesiei, inclusiv prin aceea de contabil, a luat calculatorul și a început să împartă totul pe zile, pe numărul de soane aflătoare sub aripa-i protecție, socotind la fiecare zi cîtiva zeci de lei la „diverse“, adică la neprevăzute. Din păcate calculul s-a dovedit în al aberant. Ei, fiind cinci, adică soția, ucra, Tăsică și cei doi copii, le revău pe cap de om cam 133 de lei și 50 bani pe zi, fără a mai socoti transportul. De „diverse“ ce să mai vorbim! teoric nu puteau pleca — oriunde afară de București — pentru două săptămâni, așa cum își doriseră cu totii, oarce timpul nu ședea pe loc, treia să ia o hotărîre. Amăritii ăia mici — și cunosteau țara, de Europa nici se mai putea pune problema. Rude la stațiunile turistice ori pe Litoral aveau. Nici barem cunoscute, la care apeleze pentru o scurtă perioadă de timp. Orice agenție de turism, privată sau neprivată, percepe niște tarife de puț durerea de cap, nu alta.

A cum românul nu e numai poet ci inventiv, și Tăsică a găsit o modalitate de a călători, de a vedea meleagurile României pitorești, atracție pentru merii veniți în grupuri organizate din destul sălbatic. Soluția era simplă și se lăsa la îndemina oricui. Iată-o !

aru nu credea în Dumnezeu, fiind at în spirit ateist. Dar de Diavol îi rică. Se făcea că Lucifer însuși, îmbrăcat într-un parpalac lung, cu pălărie pe ochi și aparat de emisie-recepție buzunarul interior, îl ține pe după ei, acolo, la buza gropii.

gore Samsaru încercă să strige. În u se putea. Și chiar dacă ar fi stricte ar fi sărit să-l înfrunte pe u' pentru unul ca el.

a se zbatu toată noaptea Grigore aru : visînd, știînd că visează și neid să se trezească.

itorii cărora titlul povestirii le-a ceva anume, din lumea altor porii, se așteaptă desigur ca, odată cu ea dimineața, Grigore Samsaru să se ască prefăcut într-o gînganie struoasă.

alitatea fu însă alta. Cînd ceasul sună la 6,30, Grigore Samsaru se trezi în riuul său corp, transpirat, cu barba ută peste măsură. Drept care făcu un se rase, își bău cafeaua și, la volanul deși sale cu număr scurt (obținut pe urii) se îndreptă spre serviciu. În etă avea două sandviciuri, trei note mative și o adresă din partea SRI ure i se aprecia superlativ activitatea i se cerea o lărgire a cerului de cunțe. Grigore Samsaru se gîndi cu sacție că va cunoaște noi și noi comonți de-ai săi despre care va afla noi și informații.

HORIA GĂRBEA

A închiriat, de la un magazin specializat — pe o sumă relativ modestă — un diaproiector și citeva seturi de diapozitive color.

În prima zi de concediu, așezați toți cinci pe covorul din sufragerie, cu draperiile trase, la umbră și răcoare, au făcut Valea Prahovei și ceva din București. Nu prea mult, pentru că nu erau obișnuți cu ascensiunile și puteau face febră musculară. Aveau totuși un avantaj, față de cei care își tocaseră banii la fata locului: imaginile lor erau însoțite și prezentau toate anotimpurile. În plus, poate că acolo, la munte, în acel moment ploua cu găleata. Sau poate că era cealță. Sau chiar o furtună de gradul III, care te putea face să-ți pierzi orientarea, să te rătăcești și să cazi în cine știe ce capcană pe care muntele știe să ți-o întindă cu perfidie pentru a te pierde. Dar lor, în sufragerie, le era indiferent dacă cerul se innora, dacă tuna sau trănzea, ei se aflau în siguranță deplină.

În ziua următoare au vizitat mănăstirile din Moldova. În fugă, ce e drept, pentru că becul proiecteurului se incingea cam tare — fiindcă ventilatorul se defectase — și trebuiau să grăbească pașii pentru a nu arde mizeria aia care costa o groază de bani.

Au urmat: Valea Oltului, a Jului, Cazanele, muntele Găina, Valea Izei, ghetarul de la Scărișoara și cite și mai cite. Banii planificați pentru concediu le-au ajuns cu prisosință, ba chiar, în momentele de respiro, atunci cînd se aflau la înălțime sau ieșeau dintr-o peșteră umedă, Tăsică mai desfăcea cite o sticlă de bere aburindă scoasă direct de la frigider, iar ăia micii se băteau pe cite o cutie de Fanta pe care, trebuie să recunoașteți, la o altitudine de 2500 de metri nu o poți obține nici cu dolarii.

Litoralul nu le-a lăsat o impresie prea puternică. Blocuri și iar blocuri, parcă erau în Drumul Taberei. În apă trebuiau să intre cu rîndul, deoarece nu aveau decît o cadă iar apa caldă era sub temperatura celei de la mare, așa cum o dădeau meteorologii seara, la Actualități. Oricum au văzut și copiii „perlele“ Mării Negre, de care se face atîta caz prin mass-media.

Dar, cum toate plăcerile sînt scurte, s-a dus și concediul ăsta. Au mai rămas cu citeva sute de lei din care soția a cumpărat celor doi puști cite o pereche de sandale din rafie, iar pentru adulți, adică pentru ei, cite un slip necesar în viitorul volaj anual.

În perspectivă, adică în concediul viitor, vor străbate Italia, Franța, Spania și Insulele Azore. Au sărit peste țările nordice, fiindcă mama soacră nu suportă frigul, are oroare de temperaturi scăzute, de cînd a trebuit să șadă în casă luni de zile cu trenîngul pe ea, cu căciula de blană a răposatului pe cap și cu eiorapi de lînă în picioare. „Să se ducă alții acolo, mamă ! ăia care au stat și stau în Primăverii“, zice ea îmbufnată cînd i se pomenește de frumusețea fiordurilor scandinave.

Singura problemă rămîn diapozitivele. Magazinul respectiv, care închiriază asemenea obiecte, nu posedă decît imagini autohtone. Cum însă libertatea de acțiune a întreprinzătorilor este nelimitată și susținută de Guvern, Tăsică speră că la anul să se aducă și imagini de import pentru turiștii români, dornici de călătorii.

DAN COJOCARU

Gazetar de cursă lungă

Cine-și închipuie că ziaristul duce un trai tihnit și molcom, e naiv.

Bunăoară, năvălește unul în biroul meu. Un ăla mare și, cum să spun, lat în spate.

— Generalul Mîlea, zice, nu s-a sinucis.

— Interesant. Sinteți sigur ?

— Firește. Știu precis, pentru că eu l-am împușcat.

Întind, timid, mina către telefon.

— Lasă prostiile, mirie. Sint impulsiv, de felul meu.

— Aș putea ști, măcar, cum vă numiți ?

— Glumești. Ți-am spus-o așa, să nu mori prost. Sper că-i clar că rămîne între noi.

După care, tipul dispăre. Oțez și dau o fugă la secretară, s-o rog de-o cafea.

— Alt nebun ? zice.

— Altul, aprob.

Nu-mi termin cafeaua și apare o dudule, cum să spun, trupeșă. Da' trupeșă foc.

— E vorba de... și dudulia arată cu degetul în sus.

Rostesc un nume ; persoană importantă, de bună seamă.

— Mai sus, susură trupeșă.

— Înțeleg.

— El bine, omul e neocomunist.

— Mă rog, am scris și noi cite ceva, pe tema asta...

— ... dar, trebuie înțeles. Are și el problemele lui. Obligații pînă peste cap, din zori pînă noaptea, nu tu o distracție, o destindere... Poate și de-ăici i se trage. De-ăia, m-am gîndit... la o adică, m-aș sacrifică. Pentru popor, înțelegi. L-aș mai scăpa de stress, poate l-aș lecui de neocomunism...

— E o idee.

— Eu, pentru țară, fac orice. Dacă-l vezi, transmite-i că...

Zimbesc cu delicatețe.

— Știi, nu sîntem chiar intimi. Da' dacă-l întîlnesc, negreșit îi transmit.

Îmi lasă numărul de telefon și dispăre, la rîndul său. În loc, apar capetele colegilor.

— Cum faci, de te cauți asemenea femele ?

— Habar n-am. Pe următoarele, promit să vi le cedez.

Mai beau o cafea, să-mi revin după propunerea duduii trupeșe. Care propunere, oricum, nu-mi era adresată. Pe mine nu vrea nimeni să mă lecuiască de neocomunism.

După care mă vizitează un comitet de bloc. Șase moșnegi care vorbesc toți odată și nu se grăbesc nicăieri. Îi reclamă pe președintele lor că folosește metode dictatoriale și întreține relații cu femeia de serviciu. (O fi mai necopt, președintele — îmi spun). Apoi reclamă Televiziunea Română, care corupe tineretul. Număi în filmul de aseară au numărat trei perechi de sini goi, ba într-o secvență a fost și mai rău.

— Și eu îi critic, îi liniștesc. Cam din

doză în două săptămîni. Ce-i drept, pentru cu totul alte motive.

După comitetul de bloc intră un domn furios.

— Te dau în judecată, zice. În numărul trecut m-ai calomniat.

— Sincer să fiu, nu-mi amintesc să fi avut onoarea.

— Uite aici ! (Desface ziarul și-mi arată un nume, subliniat de trei ori). ăsta sint eu.

— Încîntat, zic.

— Iar mai jos scrii c-am fost secretar de partid. Este o scorneală infamă, pentru care vei plăti.

— Plătesc, zic. N-am încotro. Pescemne că, la Primărie, m-au informat greșit.

— Oricum, l-am dat în judecată și pe ăia. E o rușine să vă bateți joc de oameni. Am copii, tinere ; ce-or să spună, cînd vor afla ?

— La o adică, am putea publica o dezmințire.

— Aia o s-o publicați oricum. Și-o să scrieți adevărul gol-goluț : am fost secretar cu propaganda, adică adjunct. Secretarul prim era socru-meu.

Îl asigur că vom aduce cuvenita rectificare. Iese, nu înainte de a mă sfătui să-mi iau un avocat ; chit că n-o să-mi folosească la nimic. Procesul e dinainte pierdut.

Apoi vine un domn care mă anunță că va candida la președinție. Va candida în-cognito și va spulbera, fără drept de apel, concurența. Alt domn are o listă lungă, cu personalități de prim rang ale vieții noastre politice, toate în slujba serviciilor secrete nord-coreene. O doamnă în vîrstă și-a pierdut pechinezul, și dorește să publicăm poza potăii pe prima pagină. Banii nu contează. Din cînd în cînd, sîntem întrerupți de telefoane : diversi domni și doamne, tot incognito, îmi transmit că sînt un notoriu imbecil, agramat, paranoic, vindut pe valută (aici au dreptate ; cine s-ar mai vinde pe lei, în ziua de azi ?) și că, în general, șefii mei sînt niște muhalele, din moment ce permit unor mameluci de teapa mea să semneze în ziarul lor.

În fine, un tinăr, dovedind o uluitoare cultură teologică, încercă să mă convertească la mahomedanism. Asta e, deja, prea mult. Mă refugiez în biroul redactorului șef.

— Bine c-al apărut, zice. Zaci cam de multișor în birou. Crezi că așa se face gazetăria ?

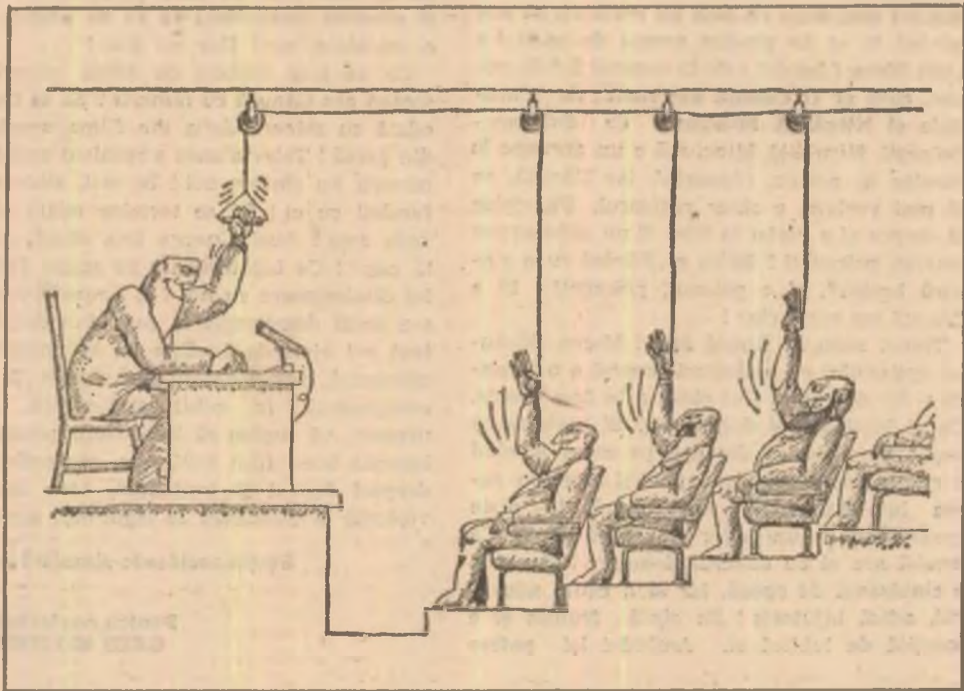
— Adevărul, oftă, e că aș șterge-o pentru o vreme, pe teren. Oriunde.

— Pică bine, se luminează șeful. Am un subiect de zile mari. Iei trenul, te duci la Polana Mare...

— Ce-i acolo ?

— Un sanatoriu. De-ăla special, înțelegi... Furiș, printre altele.

ADRIAN SOCACIU

CARTEA DE POEZIE: Scene din viața lui Vadim

TINERETE

Newton își făcea siesta sub un pom. Cînd i-a picat mărul în cap, avu brusca revelația legii atracției gravitaționale. Vadim scria o informare către organul superior de partid, adăpostit de soarele torid de la Canal la umbra cupei unui excavator defect. Cînd i-a picat bolovanul în cap, el a văzut nu stele verzi, ci puderie de mici stele galbene, în cinci colțuri. În acel moment istoric, pe solul arid al Dobrogei Mari, Vadim a avut revelația pericolului sionisto-maghiar, legionaro-țărănist, liberalo-catolic. Pentru o clipă, a simțit că nu mai era în securitate. „Voi îmbrăca cămașa morții pentru țară și popor, / Pentru Partid și pentru Conducător!”, și-a zis el în gînd. Subit, constată că tocmai a creat un distih: „Eureka! Gîndesc în versuri! Sînt poet!” După care, abandonînd vremelnice referatul către comitetul de partid, s-a dat la meșteșugul poetic: „România, te iubesc! / Pe dușmani eu îl halesc!”

MATURITATEA

Vadim nu știa carte dar tînjea după învățătură ca Lenin după harta lui Petru cel Mare. Atunci, întîiul Jăndar al breslei se gîndi să-l trimită la Viena, oferindu-i o bursă Herder, cu gînd de a-i lumina mintea și slova buruienoașă prin bibliotecile fostei capitale a Ka-

kaniei. Zadarnic, însă! Venerabilul Jenică nu bănuia că prea sfiosul său învățăcel nu știa boabă nemțească. Dar ce-are a face filologia cu nobila misiune pe care i-o încredințase? „Nu mă-ntreba, tu, floare vieneză / de unde n-am să-ți pot reda / făptura ci de flăcări și asceză...”

Prepuielnic, magistrul îl pusese în gardă: — Fătul meu, pe la Viena umblă ungerii în haită, să nu care cumva să ieși din casă la ceas de seară! Îți vor bea, de bună seamă, sîngele, și te vor batjocori ca pe un porc de ciine! Vadim, însă, os de Parpangel, îi răspunse cu demnitate: — De voi muri, mă va cinsti folclorul și asta mi-e de-ajuns: Frunză verde de agată, / Pe valea cea rouată / printre spini și singerică / unde bozgori cap ridică / sub patlagini și culbeci / doar-me un Vadim pe veci / fără de giulgiu și pitaci / doar cu candelă de maci...”

DEPLINA CONSACRARE

Întors în patrie, înrăit de soarta cruntă care-l condamnase la foamete prin țări străine — neștiind el să ceară pe nemțește de zece șilingi pîine și Schinitzel —, Vadim, căruia, de la legația economică, Marin Ceaușescu îi spusese că toate bodegile vieneze erau ținute de unguri, înțelese că destinul îi era marcat de fatalitate: „— Eu voi

muri definitiv, o dată / nu-mi fac iluzii, știu că voi muri / făptura mea va fi decapitată / de ghilotini maghiare într-o zi”.

În țară, află însă o veste nu mai puțin îngrozitoare: ungerii vor Ardealul însă neamul lui Leiba Zeibal îl vrea pe Eminescu. Atare insultă națională nu putea fi îndurată în proză: „Trist cartofor, tu, monument de ură / satyr drapat în giulgiu vișiniu / cum vii să faci tu ordine-n cultură / mai bine-ai vinde nasturi și rachiu / mici echimoze-s ochii tăi de fiară / rinjești ca riia, hoț, cu colții răi / mefiboset gingav și fără țară / răufăcător ești tu, cu toți ai tăi...”

Pe marginea și a acestui stih, Edgar Papu va nota: „Intemeiate în prealabil pe adinci experiențe personale / ... / cele zece volume de lirică ale lui Vadim cuprind o fundamentală ilustrare. Ele arată că și în forma tradițională a poeziei / ... / pot fi introduse reale inovații lingvistice. El ne solicită și o anumită ortografiere cu reintroducerea lui y, ca în scrisul de acum 150 de ani. Așa ortografiază el cuvinte ca *Byzanț, potyre, lyră, satyr*, / vezi și versul: „Satyr drapat în giulgiu vișiniu” / *

MARTIRIUL

Zi de zi, Vadim se abrucă pe cruce. Din rani, îi curge cerneală tipografică,

din care România Mare nici că economisește. Povara unei mari răspunderi naționale îi apasă pe umeri: **România, sat fără ciini / țara mea vreaște și flămîndă / istoria te-a scăpat din mîini / imperiile stau încă la pîndă”.**

El se adapă din fîntina înțelepciunii celui ce i-a fost ca un tată: „Nu fili, Ceaușescu, hain / întărește-mă puțin / că-s cuminecat cu vin / și te-am lăudat din plin”.

Celor ce hulesc numele Securității, le aruncă în obraz o definiție, iar copiii de școală primară o declamă la serbările de sfîrșit de an: „Gardiști în zdrențe, zvastica și cloaca / levenți și honvezi, criminali grotești / viteji ca porcii cînd răstoarnă troaca / duhnînd a grajd, rachiu și boli lumești...”

Semnul negru al destinului îi apare cu claritate și el știe că îi este hărăzit să fie asemenea celor pe care i-a iubit: „Intotdeauna, Doamne, cei mai buni / primesc pedepse capitale / de ce pe Nicolae și Elena te răzbuini / în viitorul miniei tale? De ce acuma tropa-tropa / Tu imi trimiți și doctorul și popa?”

DAN-SILVIU BOERESCU

* conf. Edgar Papu — Poetul prin excelență, prefață la Vadim — Carte românească de învățătură, Ed. Fundației „România Mare”, 1990.

UN FILM FASCIST?

Ministerul Culturii iar nu și-a făcut data-ria! A lăsat să treacă un nou film care amenință grav liniștea noastră! Nu ne e de-ajuns documentarul **Piața Universității — România** sau spectacolul de la Național cu **Noaptea regilor**, unde Malvolio al lui Dinică are aerul unui emanat superior, ne-a mai căzut pe cap acum și trăsnaia asta numită **Flăcăul cu o singură bretea**, ce a avut premiera la 7X7 zile de la Înviere, în care domnul Mihai Iulian, regizor, își bate joc de toată lumea și mai ales de noi! Păi să luăm numai titlul filmului. De ce „cu o singură bretea”? Ca să sugereze că flăcăul e un golan, ați priceput? Orice om la locul lui e prevăzut cu două bretele. Numai golanul sau flăcăul, mă rog, are una. Ca să bată la ochi că nu-i în rîndul lumii. Că nu-i în rîndul lumii e și mai clar atunci cînd încapă pe mîna polițiștilor-mineri, prevăzuți cu lămpașe și bite: el le spune că vrea adevărul și dreptatea, iar ei îl bat. Și bine fac! Ce treabă are un golan ca el cu dreptatea, cu adevărul?! Astea nu-s de nasul lui, sînt de nasul superiorilor!

Dar „cu o singură bretea” mai va să zică de lipsa de bretele din magazine și de lipsuri în general. Lipsuri sînt în capul lui, a regizorului care și-a imaginat așa ceva azi, cînd acțiunea filmului se petrece la anul 1900! Regizor mai sucit ca ăsta nu credeam să mai existe! Și să ne gîndim numai de unde i-a venit ideea filmului: de la neamul lui de golani, cum ar fi Cănuță om sucit de Caragiale și Niculăiță Minciu de Brătescu-Voinești. Niculăiță Minciună e un aproape la Nicolae al nostru, răposatul, iar Cănuță, ce să mai vorbim, e chiar regizorul. Păi chiar că despre el e vorba în film. E un autoportret mascat, pricepeți? Mihai e „flăcăul cu o singură bretea”, el e golanul, pricepeți? El e Cănuță om sucit, clar!

Totu-i sucit în filmul ăsta! Mama flăcăului (golanului cu o singură bretea) e o țărăncă și își dojenește fiul cîntînd în franțuzește. Ce să înțeleagă el dojana ei? El vorbește cu peștii, care zboară din apă pe uscat și, cînd e supărat, se întinde pe spate și cîntă cu vocea lui Aznavour. Apoi intră în niște încurcături cu un colier al unei doamne. Ce treabă are el cu colierul doamnei? Doamna e cîntăreață de operă, iar el îi caută adevărul, adică bijuteria! Ea cîntă frumos și e însoțită de lubitul ei. Amîndoi își petrec

vremea într-o trăsură. Și culmea! Ce au ei în trăsură? Un aparat care le proiectează filme. Și ce filme văd ei la 1900? Cu vizitele monstrului nostru bicefal, cum li se zice azi făcătorilor noștri de bine, care rămîn oricum în istorie cu cît au construit. Au construit pentru 500 de ani! Păi nu vedeți că de la revoluție încoace ăștia de-s acum la putere n-au făcut nici acoperișul fostei BCU? Răposatul nostru o făcea de zece ori pînă acum cu totul!

Iertați că am făcut această paranteză, dar am făcut-o ca să înțelegeți cam cum e filmul, sucit și fără nici o logică. E un anti-film, vă spunem noi! E un ghiveci cinematografic, unde se amestecă vrute și nevrute, un Turn Babel pe ecran. E un fel de replică, înțelegeți, la democrația noastră originală. Dar noi avem o logică, pe cînd el a montat filmul ca într-un experiment nemăvăzut, adică a tăiat toate legăturile, ca să nu pricepi anecdota, ci să pricepi numai dedesubturile! Adică a vrut să le priceapă numai unii, să ne excludă pe noi, să ne păcălească! Dar și noi ne pricepem la dedesubturi, domnule regizor, nu ne scapă nimic! S-a folosit de actori de prestigiu, ca Alexandru Arșinel, Ștefan Sileanu, Maia Morgenstern, Violeta Andrei sau Maria Rotaru, de un decorator de clasă ca Lucian Nicolau și creatori importanți ca să ne trageți nouă o cacialma, nu? Dar nu ține!

Ce să mai vorbim de bieții mineri! Ce treabă are Cănuță cu minerii? Să se termine odată cu minerii ăștia din filme, spectacole, din presă! Televiziunea a rezolvat problema: minerii nu sîntem noi! În rest, sîntem confundați cu ei! Să se termine odată mascarada asta! Auzi, „unora le-a căzut mărirea la cap”! Ce legătură are ce spune Nebunul lui Shakespeare cu noi? E limpede, ăstora li s-a urcat democrația la cap! Iau drept pretext ori ciob de tradiție ca să compromită prezentul, elanul nostru constructiv. Și să ne compromită în ochii străinătății. Drept urmare, vă rugăm să interveniți pentru a fi interzis acest film huliganic, extremist, de-a dreptul fascist și iredentist, care incită la violență și atentează la siguranța statului!

Secția accidente-simulări a SRI

Pentru conformitate,
GRID MODORCEA

Woodstock românesc la palatul... copiilor

Simbăta, 1 Iunie 1991 — Woodstock românesc. La palatul Copiilor, organizatorii — Departamentul Tineret din Ministerul Turismului și Sportului — au pus totul la punct. În primul rînd — ploaia, ce s-a pogorit la momentul potrivit peste trupurile incinse, cuprinse de febra muzicii. În al doilea rînd — atmosfera pură (cu băltoace și aburi) ce a imprăștiat pentru un timp tutunul și alcoolul ce atinseseră „Cotele apelor Dunării”. Indiferent de cine și ce cîntă, refrenul comun este „Jos Iliescu!”. Așa da consens! Printre corturi se desfășoară activități casnice: mîncare, băutură, nevasta altuia. A propos de nevastă, Pittiș anunță că mama lui Bobu îl cheamă de urgență la catarg deoarece i-a născut nevasta gemeni. Alte anunțuri: Goșu din Ferentari cheamă gașca din Rahova în spatele scenei, Alina Ungureanu pe cea de la „Fraierul român” a doua zi la 8,00 a.m. la redacție, trupa Spasm nu va cînta deoarece timpul e scurt (și drumul e lung). Cine a cîntat — nu contează. Se sudează.

— Ne-am salvat! jubilă antrenorul Dlask.

— Un miracol, într-adevăr, confirmă și președintele Iampl, și asta e meritul tău, antrenorule! Ai reușit de mine să închei colectivul! Drept să spun nu m-am așteptat la așa ceva... după nericita cumpărare a liberului Vrțișka!

— Vrțișka e bun în continuare, bombăni antrenorul, numai că eu îl cunosc de ani de zile! Nu ascultă, nu respectă morala, are un regim de viață groaznic! A dat gata leja pe puțin 20 de antrenori și cinci-șase echipe.

— Și ieșirile lui față de arbitri, oftă președintele! Ori e arbitru, cum îl vede începe să fluiera echipa în care joacă Vrțișka! Vrțișka înjură, se bate, scuipă...

— Pune totul la timpul trecut, zîmbi antrenorul, toată primăvara asta n-a făcut nimic!

— Doamne, cum călca, răuflă ușurat președintele, ziceai că moare pe teren...

— Și în plus, cum fi mai

incuraja pe tineri, sublinie antrenorul, înainte le trimitea balonul în spate și îi și mai înjura! Azi... o frumusețe de pase, pur și simplu șan-

IVAN KULHANEK
(CEHO-SLOVACIA)

Meciul cheie

se pe care nu puteai să le ratezi!

— Când am auzit cum striga „haideti băieți, să-l dăm bătaie”, am crezut că ăla nu poate fi Vrțișka, exclamă președintele, iar când el însuși i-a dat afară din circiumă pe băieți, era cât pe aci să izbucnesc în plîns! Sportiv model din Vrțișka!

— A ținut regim să scadă un kilogram, aminti antrenorul, și a băut apă minerală!

— Asta-i un vis, șopti președintele, prea mult nu te-am crezut eu când ai venit cu ideea asta, dar ți-a reușit! Să-l convingi pe Vrțișka că o să vină să-l vadă un manager de la Liga Germaniei și că acesta vrea... și, ia te uită! Vrțișka a devenit un alt om... Numai că... A încetat să mai manifeste interes pentru Vrțișka! Am început să mă îndoiesc de faptul că este vreun manager adevărat! Când o să afle Vrțișka, ne omoară pe loc!

— Pe mine nu, se strîmbă antrenorul; din întâmplare, este cu adevărat manager și a fost aici și astăzi, la meciul cheie! Dar... mă cumpără pe mine și nu pe Vrțișka, pentru că pînă acum, cică, nu a văzut ca vreun om să întărească o echipă atît de neînsemnată, așa cum am reușit eu!

În românește de
ANCA MARINESCU

● Cu ocaziunea împlinirii unui an la aparițiunea **Luciferului**, publicațiune îngrijită de domni draci Laurențiu Ulici, Marius Tupan și Alce Macri, am primită mii și mii de e-distole, care prezintă întrec în cantitate „descurile” descoperite la Berevoiești, sunt rînduri puse pe hirtie de admiratori și admiratoare ca și de vrăjmași urați ai popularei noastre publicațiuni: securiști/serești, patrioți cepex ajunși la remenai, babe fesenzate, antimonarști, homosexuali, bisnițari, parlamentari, parlagii, verdeți etc., etc. Le mulțumim tuturor că s-au gîndit la noi, fie felicitîndu-ne, fie amenințîndu-ne cu moartea. Pentru ca scrisorile să nu ajungă (cu ajutorul spionilor de la Huniunea Scriitorilor) în sediul **României Mari**, ele au fost depuse într-o încăpăre bine închisă și sigilată. Vom încerca acum să răspundem unor personaje binevoitoare și chiar răuvoitoare.

● Dl. Ghiță Cinciurechi, șef deratizare, urbea Brăila, după ce precizează că este cotizant la agrarieni, zice că e de acord cu ce a zis prozatoarele Fănuș Neagu (directore foaia **Tara**) în numărul nostru aniversar. Dumnealui crede în fiecare cuvînt al acestui scriitor, adevărat frate pasionat al poporului, întrucît îl cunoaște din vremea copilă-

riei, cînd cutreierau bălțile Brăilei. Totdeodată își descrie idolul socotîndu-l berbant integru, antialcoolic, meloman, vegetarian și chipeș precum politologul internațional Silviu Brucan. Asta așa e, îl cunoaștem și noi, l-am întîlnit pe diverse terenuri de fotbal. Pînă una alta, așteptăm ca dinsul să scoată o revistă literară, care să nu fie „inrobîtă prostiei”, cum sunt toate celelalte din România post-revoluționară. O revistă editată de adoratul Cinciurechi-ului va fi siguramente genială, știut fiind că unde pune dumnealui degetele-i spiritualizate țigănește lapte de capră amestecat cu zeamă de lubeniță.

● Domnișoara Doina Poponel, vetristă, Tîrgu Mureș, ne transmite un vivat patriotic. Dînsa ne face și afroturi. Vina cea mai grea, precizează, este că nu publicăm intervențiile în senat ale traducătorului Romul Vulpescu, a cărui barbă e foarte plină de petale trandafiri.

Reținem pozitiv sugestia vetristei, așa că vom tipări în paginile noastre, la rubrica humor negru, cuvîntările celebrului Romul.

● Simpaticul nostru corespondinte volintir dl. Lache Mache din Oltenița își manifestă nedumerirea că printre cei care s-au exprimat despre numărul nostru aniversar lipsește numele d-lui Radu Theodoru, prozator, ofițer (r.) de aviație, erou de rezel, politolog și corăbier eșuat. Cînstit vorbind, nu i-am cerut mesajul scris, știind siguramente că va trebui să-l stilizăm.

● Mulțumim doamnei educatoare grădiniță Anghelina Pîrlog din Buzău pentru cuvintele calde exprimate **Luciferului**, cit și umilei mele persoane. În același timp ne întrebăm dacă directoarele noastre, dl. Laurențiu Ulici cit a stat în patria lui Galibard a reușit să transfere pe tov. Ion Gheorghe la **L'Unita**.

Citate citabile

Oamenii cu o supraabundență de demnitate și un surplus de putere au ajuns întotdeauna să fie ținta batjocurii celorlalți.

— Charlie Chaplin

Arhitectura nu are reguli pentru castelele din nori.

— G. K. Chesterton

Este atît de ușor să propui soluții cînd nu știi prea multe despre problemă.

— Malcolm Forbes

Unele gazde te fac să te simți ca acasă. Altele te fac să regreti că nu ești acasă.

— Arnold Glasow

Cel care crede că trecutul nu poate fi schimbat încă nu și-a scris memoriile.

— Torvald Gahlin

N-am să cred niciodată că Dumnezeu joacă zaruri cu omenirea.

— Albert Einstein

Cei care simt o mare nevoie de popularitate trebuie să joace la nesfîrșit după cum le cîntă alții.

— Bern Williams

Munca grea nu l-a omorît niciodată pe cel care o supraveghează.

— Harry Bauer

Din moment ce Dumnezeu a făcut unicate din noi, la ce bun să fii doar o copie?

— Anonim

Eșecul este condimentul ce dă savoare succesului.

— Truman Capote

Orice om, oriunde ar merge, este învăluit de un nor de convingeri liniștitoare, care îl însoțesc precum muștele într-o zi de vară.

— Bertrand Russell

Mintea omului, întinsă spre o idee nouă, nu revine niciodată la dimensiunile inițiale.

— Oliver Wendell Holmes

Ignoranța este o formă de poluare a mediului înconjurător.

— Paul Sweeney

Piedestalul e tot o închisoare, ca orice spațiu limitat.

— Gloria Steinem

Dacă toți economiștii ar fi puși cap la cap, n-ar ajunge la nici o concluzie.

— G. B. Shaw

Culese și traduse de
Petru IAMANDI

Vocea patriotului național răspunde cititorilor

Spre regretul tuturor, nu a izbutit, comuniștii italieni au ridicată stacheta valorică. Dar, cu ajutorul hispanistului universale Dariu Novăceanu, sunt sansse pozitive ca tov. Ion Gheorghe să fie transferat la o echipă redacțională din Cuba. Tot e un ce.

● Grupul de agricultori din Jud. Giurgiu, care semnează „Fermieri români moderni”, ne ceartă peste se poate. Cică suntem destabilizatori, antiunioniști, cozi de topor, masoni, pastramagii, vînduți Sionului, anticeuști ș.a.m.d. Pentru reprezentanții grupului de fermieri ilfoveni, singurul ziar serios este **România Mare**. Colaboratorii pomenitei foți democratice, în viziunea lor tulburată de ilfovită, sunt nu numai luptători în slujba popoului suveran, ci și autentici filozofi. Iată și lista acestora: Gabriel Iuga, Florica Mitroi, Radu Theodoru, Dr. Bălăeț, George Alboi și Dan Ion Mișescu, fost procuror dintre cei mai cînstiți din România epocii de aur. Felicităm grupul de fermieri români moderni pentru gustul lor ferm și-l sfătuiți să se aboneze și la ziarul **Evropa**, în care vor descoperi și alte flori plăcut mirositoare.

RICA VENTURIANO
studinte în drept și publicist

AȘA GRĂIT-A LUIS PALAU

PREDAREA

Ceea ce știm despre Luis Palau este că s-a născut. Apoi a crescut: în Argentina. Când i-a venit vremea, s-a pogorât harul sfânt pe cap, și atunci a ridicat învins brațele, ca Petre Roman la Alba Iulia. Fiindcă nu mai avea vreo scăpare, s-a predat Mîntuitorului, tot ca Petre Roman, lui Ion Iliescu și F.S.N.-ului. Așa a început El să-și predice reforma, pardon, Evanghelia lui Isus Cristos, de-a cucerit, fără sabia lui Bolivar, toate țările Americii Latine. Pentru că era un vestitor prea mare pentru un continent atât de mic, a început cruciadele evanghelice în lumea largă, pînă s-a infiltrat și-n cea balcanică. La noi, în România, pe măsură i-ar fi fost groapa lui Ouatu sau stadionul Giulești, dar fiindcă ține la carte, la cartea de vizită, a optat pentru „Sportul Studentesc”, acolo unde scăderea îngrijorătoare a spectatozilor ar fi pus edilii în alertă.

INCERCĂRILE SATANEI

Bucureștiul nu-i un tărîm curat, ci, ca mai peste tot în țară, e plin de ispite. Oamenii fac copii, politică, pariuri, beau, fumează, rănesc cu vorba și cu privirea, într-un cuvînt, sînt plini de păcate. Satana e pricina tuturor acestora și pentru orice vestitor e un handicap să lupte cu spiritul întunericului. Nu însă și pentru Luis Palau, care a cunoscut în cruciadele sale multe încercări. Deși legea morală era în argentinian, cîrul de deasupra sa, în capitala României, era întunecat ca dracul în acea zi. Numai pînă s-a ivit pe stadion evanghelistul. La șase trecut de fix, norii s-au spart, blestemele au crăpat și microfoanele au triumfat: „Dumnezeu e cu noi!”. Era primul semn al minunii și eu, Lucifer în persoană, m-am ascuns după un stîlp de metal fiindcă bănuiam că s-a terminat cu domnia mea. Dar, slavă lui Scaraoțchi, nu m-a băgat nimeni în seamă, nici măcar S.R.I.-ul (aripa tînră a lui Postelnicu, cu parola Berevoești), și-am putut urmări ca orice convertit carnavalului în alb-negru de pe „Sportul Studentesc”.

IN REGIE-I UN SCENARIU

Ca să nu ațibim în meditații, am fost ridicați în picioare și timp de vreo 15 minute ne-am gîndit la Cel de Sus și i-am ascultat pe cei de jos, un cor care ne-a făcut o cîntare, se înțelege, sfîntă: „Mult rătăcit-am în lume”. Durere mare! Împreună, pe stadion, ne-am regăsit tradiția, căci cîntecul cu pricina avea ceva din marșurile noastre muncitorești, mobilizatoare. A apărut apoi o soră, nu știm a cui este, dar de origine suedeză, care ne-a picurat în suflete o necuprinsă melancolie și o lunecătoare lascivitate. Sora Linda, fiindcă așa a fost prezentată, trebuia ascultată și de Octavian Ursulescu, pentru a intra în topul „O melodie dintr-o sută”. Noaptea, înainte de primul cîntat al cocoșilor, descoperind ea că ne aflăm în ziua pomenilor naționale pentru handicapatii țării și ai televiziunii, și-a arătat chipul angelic pe micul ecran și și-a mai vărsat încă o dată versul pe unde magnetice, ca toată lumea să o știe și tot credinciosul să se predca.

ÎN SFÎRȘIT, VESTITORUL

Odată cu ivirea lui Luis Palau s-au scuturat iarăși norii, semn că Satana lucrează concomitent, și eu, reprezentantul ei, m-am făcut mic, de teamă să nu mi se arunce în nas fum de tămîie. Dar, slavă aceluiși Scaraoțchi, nu ne-a reperat nimeni, deși Luis Palau uitîndu-se la cer și la umbrelle deschise, zis-a: „Ploaia asta e bună că stați aici, și vreți să-l cunoașteți pe Dumnezeu, dar cineva vrea să vă încerce”. Mi-am acoperit repede cornițele cu gluga

Luis Palau

și m-am străduit să iau și eu chipul oamenilor, fiindcă și ei au destule momente cînd preferă să ia chipul necuratului. Atunci am văzut bine cine erau oaspeții de regie: paralizicii, bronzații, bătrînii suferinzi, copiii handicapati, reprezentanții firmei „Bomboane agricole”, implementații poliției și alte fețe cărora nu le-am putut stabili rapid identitatea. Deh, ca la orice meci, unde baloanele ieșite din microfoane se sparg curînd la atingerea de o realitate ploaie. „Nu fugiți, nu fugiți, grăit-a Luis Palau, că ploaia nu rănește pe nimeni”. Strașnică meditație! Asigurați de vestitor, dar și la A.D.A.S., trebuia să înfruntăm vremea și vremurile, drept pentru care am rămas pe loc. Atunci a început cîntarea edililor din Regie și, îndemnați tot de argentinian, i-am aplaudat pentru mărinimia lor și pentru captarea spiritului evanghelic.

ALUNGAREA BOLILOR

Văzut-a Luis Palau țări și popoare multe, cunoscut-a posedați și suferinzi, dar ca în România nicăieri. Că zis-a el în mai multe rînduri: „Sînt mulți oameni bolnavi aici, și multe mame au venit cu copiii la mine. Cînd Dumnezeu îngăduie boala, are el un plan”. N-am întrebat dacă-i cincinal sau pe o perioadă mai scurtă, nici dacă-i croit din cuțite și pahare, fiindcă, intrat în transă, evanghelistul a îmbrăcat cămașa lui Adrian Păunescu de-am crezut că timpul e dat înapoi cu vreo șapte ani, cînd „Cîntarea României” era în floare. Cuvintele lui tunau în difuzoare, gesturile lui în aer scînteiau ca fulgerele. Trozneau microfoanele, se legau povețele ca pocnetele motoretei „Mobra”, în vreme ce ploaia își cernea cu generozitate stropii. Arunca brațul spre dreapta Luis, îl imita traducătorul acestuia și-l arunca pe al său spre

stînga — iată un fel de consens evanghelic! — urca Palau, nu se da bătut nici însoțitorul său, fiindcă nu-i traducea doar cuvintele ci și platforma electorală. Cînd spate în spate, ca Novăceștii în luptă, cînd tulburați, ca leii în cușcă, cînd grăbiți, ca apa de munte, cînd bolborositori ca o cascadă, se năpusteau asupra auzului nostru, să nu pierdem nici o fărîmă din învățăturile hărăzite. „Mulțumesc, Ție Doamne, că lucruri mari se petrec acum! E ultima seară la București, miine sîntem la Constanța. Sunați pe cei de-acolo, dacă aveți rude, să vină și ei la evanghelizare”.

E UN DUMNEZEU BUN

„Dacă Dumnezeu poartă de grijă păsărelelor înseamnă că-ți poartă și ție de grijă, băiete! Deci e un Dumnezeu bun”, zis-a Palau pentru a ne călăuzi pașii și opțiunea. Și noi care credeam cu totul altceva! Slavă Domnului că ne-a tolerat pe stadion și nu ne-a arătat cu degetul. Numai un ciine, somat cu astfel de povețe, căuta, năucit, o leșire, dar nimeni nu s-a îndurat să i-o arate, fiindcă pentru el nu exista îndurare, de vreme ce și-a permis să ne tulbure lucrarea. Ne-am luat însă ochii de la potaie și i-am îndreptat spre evanghelist, fiindcă mărturisiri mari ne aducea. Bolnavă de cancer a fost soția sa, dar medicul a operat-o și numai Dumnezeu a vindecat-o, fiindcă ea s-a predat la timp Lui. Minune, într-adevăr, care ne-a luat piuitul. Mai grăit-a Luis Palau următoarele: „Două gropi pe pămînt sînt — una de fiecare zi (de unde și proverbul „e prost de cade în gropi”) și alta veșnică, a Iadului”. Competența în materie și materia în spirit ni s-au relevat încă o dată și am amuțit cu toții, căci acolo, pe stadion, eram transportați într-o lume a miracolelor.

DESPRE SEX ȘI ALTE ORGANE

Multe spus-a evanghelistul, despre fete batjocorite și bărbați atinși de viciu, despre groaza păcatelor și păcatele tinereții, dar cuvintele ce-au roit în jurul sexului, pline de înțelepciune au fost. „Sexul e un mod de a exprima dragostea în căsătorie”. Și noi care credeam, pînă mai ieri, că-i un organ! „Tinierilor, Dumnezeu vă cunoaște dorințele. Și el le împlinește! Sexul este un dar (deci nu numai un mod? n.n.), bun de la Dumnezeu, extraordinar, și tu poți să dai naștere la viață. E minunat, e un mod (iarăși obsesia modală! n.n.), pentru dragostea adevărată. E curată, nu murdară, atracția spre sexul celuilalt, dar oamenii o folosesc greșit”. În sfîrșit, trebuia să ni se spună și asta odată! Luis Palau însă oferă șanse și pentru cei păcătoși că și el, asemenea Mîntuitorului, asemenea președintelui nostru, Ion Iliescu, e tolerant și aspiră la concordie: „Isus și Dumnezeu te curăță de cele rele. Nu-i însă de-ajuns să intri în biserică, ci trebuie să-ți deschizi inima pentru Isus Cristos”. Mai militărește spus, să te predai. „Dumnezeu e iertător, nu face după păcatele noastre, fiindcă toți sîntem păcătoși, cu inimi murdare. Toți am făcut lucruri de care ne rușinăm”. Așa mai grăit-a Luis Palau și ne-am dat repede scama că nefiind

„Nufărul” în ceruri, ne-au spălat cuvintele sale, înfrățite cu ploaia la care se uita toți cu suspiciune.

SATANA NU SE LASĂ

Că nu e ușor să predici iar necurata de ploaie să-ți submineze lucrarea. „Nu uitați sîmbăta, aceasta, români, Dumnezeu v-a adus pe stadion, dar Satana vă tot tulbură cu stropii de ploaie. Dar voi sînteți tari și nu plecați. Fiindcă stați, puteți deveni copiii lui Dumnezeu”, mai mai spus-a Luis Palau, dar nu sub cerul liber, ci sub o umbrelă, (ținută de un ucenic al său. Deh, cu toate învățăturile sale, se temea să apară în fața credincioșilor un evanghelist plouat. Fiindcă ploaia a fost pretextul serii, numele ei a revenit frecvent în microfoane și cînd trebuia și cînd nu. „Tu, Doamne, i-ai înviat pe Cristos din morți, iar aici, în ploaie tu ai venit în inima mea”. Profunzimea revelațiilor, înainte de orice, deși nimeni — de sus! — nu i-a ascultat rugămintile mascate și cerul nu s-a mai deschis ca la început pentru a împrăștia norii cei negri și aserviți Satanei. Astfel că, pregătit pentru tot felul de minuni, Luis Palau a scurtat discursul și a lăsat de reprezentanții bisericii evanghelice române să prcia friele carnavalului.

VINDECĂRILE SE AMÎNA

În anumite locuri din lume există bogăție și sănătate, dar nu la noi unde-s boli și sărăcie. Chemați noi de vestitor în apropierea sa, chiar pe gazonul verde al Regiei, ne-am repezit ca la un salvator, dar, cu toate implorările, ologii nu s-au ridicat în picioare, orbii n-au făcut ochi, surzii n-au căpătat auzul, păcătoșii au primit numai botecul ploii, romii au rămas cu aceeași aramă pe față, polițaii nu și-au pierdut bastoanele, în schimb Luis Palau

pindea un loc de retragere. Pesemne se preda lui Cristos în rate și nu voia să albească plăcere numai bucurăreștenii. Îl așteptau doar și marinarii la Constanța și alți credincioși, pe alte meridiane, fiindcă excursul său evanghelic nu se încheie în România.

NE-AM RATAT PREDAREA

Prezent la fața locului, sub imboldurile lui Lucifer, m-am deghizat într-un om de bine, căci voiam să pun mina pe o carte verde (o fi, oare, bună și pentru autoturismul, proprietate personală?) și s-o studiez în vederea predării. Am obținut-o sub un nume fals și sub promisiunea că sînt gata să urmez calea ce, cu ațita pătrundere și convingere, mi-a prezentat-o compatriotul lui Maradona, acolo, într-un loc unde scînteiază spiritele aprinse. Toate bune pînă aici, dar în metrou, fluturînd cartea ca pe un trofeu de preț, s-a apropiat de mine o persoană străină (!), care, după ce m-a întors pe toate fețele cu întrebările sale, mi-a vorbit apoi de binefacerile unei hotăriri înțelepte: medicamente gratuite, pachete din afara țării, vizite la locuri dorite, ajutoare la momentul oportun. Ce să mai lungim vorba, o viață ca în sinul lui Avraam, dacă bineînțeles, mă predau fraților. Fiindcă i-am putut oferi un răspuns ferm — pactul meu cu Satana nu știu încă ce urmări va avea! — domnul și-a propus să mă mai caute. Eu însă am dispărut rapid de teamă să nu mă asalteze și alții, bine distribuiți în scenariul ce-a cuprins toată țara, aservite fiind acestuia mai toate instituțiile, ca și mass-media, care vor să stoarcă paină din orice. Ortodocși, cînd grăit-au vestitorul ca Luis Palau, fiți siguri că vi se pregătește ceva. Mai e oare nevoie să spunem ce anume?

Marius TUPAN

Director : LAURENȚIU ULICI ■ Redactor-șef : MARIUS TUPAN ■ Redactor artistic : ALEC MACRI

Abonamentele la Lucifer se pot face la toți difuzorii și factorii poștali între 1 și 15 ale fiecărei luni. Difuzorii particulari se pot adresa la redacția revistei Redacția și administrația: Calea Victoriei 133, tel. 59 67 00